

ELEMENTALII

2

DRAGONII PĂRJOLITORI

A M I E K A U F M A N

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint junior

CAPITOLUL TREI

PENTRU CÂTEVA CLIPE, ADUNAREA DRAGONILOR păru să fi uitat că Anders, Lisabet, Rayna și Ellukka stăteau în fața lor. Membrii adunării discutau între ei, mulți strigând unii la alții. Anders era sigur că el și Lisabet se gândeau la același lucru — anume că Sigrid avea să folosească Piatra Zăpezii, dac-ar fi considerat că îi poate oferi un avantaj în fața dragonilor, dar că spunând lucrul acesta ar fi provocat o bătălie numaidecât. Așa că tăcură amândoi. Deocamdată, nu aveau nevoie decât să li se îngăduie să rămână aici. Să găsească o cale prin care toți trei — el, Lisabet și Rayna — să fie în siguranță. Apoi se va gândi și la următorii pași.

Primul care-și îndreptă din nou atenția către ei a fost Torsten, care se încruntă pe deasupra bărbii lui stufoase.

— Când va veni vremea, pentru cine veți lupta? a întrebat, țintuindu-l cu privirea pe Anders. Focul tău de gheață a oprit sulile de gheață la fel de eficient precum flăcările noastre. Tu ai putea fi factorul decisiv.

Privirile tuturor celor din încăperea se întoarseră spre Anders, iar Leif ridică mâinile.

— Este un copil! protestă el. Copiii nu vor lupta deloc.

— Dacă se va ajunge la asta, va trebui să luptăm cu toții ca să ne apărăm! replică Torsten. Și am văzut de ce este el în stare.

— Are dreptate, spuse un bărbat cu nasul lung și părul alb pieptănat cu grijă, aflat la câteva scaune depărtare. O să-i ținem aici, în mijlocul nostru, când băiatul ăsta ne-ar putea ataca în orice clipă?

— Și ce propuneți, să-i alungăm ca să bântuie prin munți? întrebă un altul. Cel puțin știm de unde să-i luăm. Ar trebui să-i închidem.

Se porni un șuvoi de argumente, vocile ridicându-se una peste alta, iar în cele din urmă Leif se văzu nevoit să bată în masă pentru a reinstaura tăcerea.

— Anders, spuse el, intenționezi să te folosești de focul de gheață ca să ne ataci?

— De parcă ne-ar spune dacă ar face-o! pufni o femeie.

Anders își drese vocea, tulburat.

— Nici măcar nu știu cum am făcut-o..., recunosc eu. Până atunci n-am fost în stare nici măcar să fac o sulită de gheață. Toți cei de la Ulfar știau că sunt tare nepriceput.

Lângă el, Lisabet dădu din cap, și, deși până atunci Anders suferise la gândul propriei neputințe, acum era recunoscător pentru această confirmare. Rayna îl strânse din nou de mână, și el știu că se stăpânea să nu dea răspunsul pe care-l avea mereu pregătit când se plângea el că era incompetent — o negare vehementă, urmată imediat de un sprijin ferm. Dar acum era bine că îi lăsase să creadă asta, lucru pe care Rayna îl știa foarte bine.

— Eram disperat când am aruncat focul de gheață, continuă el, gândindu-se la momentul din timpul bătăliei când lansase flama argintie — focul

de gheață, o legendă, era considerat imposibil de obținut. Habar nu am cum s-o fac din nou. Și nici n-am de gând să mai fac așa ceva.

Își dădea seama că cel puțin jumătate din membrii Adunării Dragonilor nu-l credeau, cu toții scrutându-l cu atenție. Cu excepția tatălui Ellukkăi, care arătă spre Rayna.

— Și tu? întrebă el. Dacă ești sora lui de-adevăratelea, tu n-ai putea s-o faci?

Rayna clătină din cap.

— Nu pot să scot nici măcar o scânteie, Valerius, spuse ea. Leif a încercat să mă învețe.

Lisabet se întoarse ca s-o privească.

— Poate c-o să reușești, cugetă ea. Dacă tu nu poți scoate foc, iar Anders nu poate scoate gheață, atunci probabil sunteți amândoi meniți să aruncați cu foc de gheață.

— Și veți putea învăța amândoi, cu timpul..., adăugă Leif. Vom încerca să vă învățăm.

— Deci vrei să rămână aici? întrebă Torsten, gesticulând vehement, ca și cum ar fi fost inadmisibil ce spunea Leif.

— Nu-i putem da afară, spuse Leif simplu. Dacă se întorc, lupii îi vor ataca și vor muri singuri.

Iar aici nu-i putem ține prizonieri pentru totdeauna.
Noi nu suntem așa.

Anders era sigur că unii dintre cei de-acolo erau *așa*, și, o clipă mai târziu, vacarmul din jurul mesei îi confirmă acest gând.

— Să votăm! sugeră tatăl Ellukkăi, Valerius, ridicându-și vocea peste ceilalți. Am vorbit destul, haideți să votăm!

Se auzi un murmur de aprobare de-a lungul întregii mese, iar Anders simți că i se înmoaie genunchii. Votul ăsta *nu* va fi în favoarea lor. Indiferent ce spusese Leif, era limpede că aproape niciun membru al Adunării Dragonilor nu avea încredere în ei.

— Toți cei care..., începu Valerius, vădit decis să supună chestiunea la vot chiar în acel moment, dar fu întrerupt de Leif.

— Fac apel la..., începu el cu voce tare.

— Ridicați mâna, toți cei care..., încercă din nou Valerius.

— Valerius, nu! se răsti Leif, de data asta ridicând serios tonul; apoi coborî tonul din nou, vorbind în tăcerea care se lăsase în rândul membrilor uluiți. Prin puterea cu care am fost investit de votul

poporului meu, ca Drekleid și conducător al Finskól, îi declar pe lupii Anders și Lisabet finskólari. Le ofer, astfel, toată protecția acordată de Finskól.

La masă începu hărmălaia.

— Ce este Finskól? șopti Anders către Rayna, în timp ce membrii Adunării Dragonilor țipau unii la ceilalți.

— E o școală specială pentru elevii talentați, îi răspunse ea, tot în șoaptă. O conduce chiar Drekleidul și tot el alege elevii. Dacă ești înscris la școala lui, nimeni nu are dreptul să te alunge *sau* să te închidă.

— Leif! protestă Valerius. Sunt lupi, doar nu crezi că...

— Nu sunt doar lupi, sunt lupii care și-au condus haita ca să ne găsească, argumentă Torsten, și mulți dintre cei prezenți deschiseră gură pentru a-și exprima acordul.

— Finskólari? rosti tânăra cu părul blond prins într-un coc neglijent.

Ea și tânărul care-i stăteau alături erau singurii care păreau că vor să voteze cu Leif.

— Tu și Mylestom ați absolvit de curând, spuse Leif, dând din cap spre ei. Anders și Lisabet vor

ocupa locurile rămase libere. Decizia îmi aparține numai mie, și am luat-o deja.

Tatăl Ellukkăi mai făcu o încercare.

— Leif, Finskól este o onoare rezervată doar dragonilor.

— De fapt, spuse Ellukka, intervenind din nou de pe locul ei de lângă Rayna, este o onoare pentru oricine este ales de Leif.

— Destul, Ellukka! se răsti el, iar ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— Fiica ta are dreptate, Valerius, zise Leif. Iar azi îi aleg pe Anders și pe Lisabet.

— Cel puțin vom ști unde sunt, spuse tânărul pe nume Mylestom.

Avea părul castaniu-închis, tuns scurt, iar tânăra de lângă el avea bucle blonde dezordonate, o piele mai închisă la culoare decât Ellukka și o figură serioasă care se potrivea cu zâmbetul ei. Tânărul îi examina pe cei doi lupi prin ochelarii cu rame de sârmă.

— Cum adică cel puțin o să știm unde sunt? repetă Valerius. Nici măcar nu știm *ce* sunt, spuse el.

Ca să-și arate susținerea, Torsten lovi cu pumnul său uriaș în masă, creând și mai multă rumoare.

Într-un fel, Adunarea Dragonilor îi amintea lui Anders de stolurile de păsări pe care le văzuse la docuri — când una dintre ele scotea un țipăt, toate celelalte i se alăturau, făcând o gălăgie de nedescris.

— Mda, normal că *tu* ești de partea lui, îi spuse femeia de lângă Torsten lui Mylestom. Ai fost elevul lui până anul trecut.

— Și m-a învățat cum să gândesc cu capul meu! ripostă Mylestom. Saphira și cu mine punem mai multe întrebări și suntem mai deschiși la minte decât oricare dintre voi, iar Adunarea Dragonilor tocmai de asta are nevoie. De aceea am și fost aleși — dragonii tineri văd lucrul ăsta, chiar dacă voi nu.

— Cred c-ar fi mai bine, îl întrerupse Leif, punând capăt unei dispute ce se anunța captivantă, să încheiem discuția asta altă dată. Mai avem și alte chestiuni de dezbătut. Anders, Lisabet, Rayna, vă rog să nu plecați din Drekhelm fără permisiunea noastră. Astăzi nu ținem lecții, fiindcă ne pregătim pentru sărbătoarea echinoctiului de diseară. Dar de mâine-dimineță vă aștept la ore.

Cu doar o zi în urmă, Anders crezuse că sărbătoarea echinoctiului presupunea și sacrificarea

surorii sale. Că ea și celelalte victime răpite din Holbard vor fi supuse unui ritual groaznic al dragonilor. Acum își dădea seama că era doar o petrecere și că răpirile nu făcuseră decât să-i salveze pe copiii care ar fi murit dacă nu erau ajutați să se transforme în dragoni.

Bun, rosti vocea firavă din capul lui, s-a rezolvat o problemă dintre cele nouă sute șaptezeci și trei; în ritmul ăsta, o să fim în siguranță numaidecât. Când Leif îi îndemnă să iasă din sală, Anders reduse la tăcere vocea din gândul lui.

***

Nu mai scoase nimeni o vorbă până ce nu se închiseră ușile în spatele lor și ieșiră pe hol.

— E bine, spuse Ellukka. Nici trimiși în exil, nici închiși. A mers mai bine decât ne așteptam.

— Cum? zise Anders întorcându-se spre ea. Te așteptai ca ei să...

— Niciodată, spuse Rayna. Adică, poate ar fi încercat, dar ne-am fi opus, fiți siguri de asta! Iar Leif are dreptate. Chiar și cei care n-au încredere în voi își vor da seama că este mai bine să vă țină sub observație.

— Ce bine! mormăi Anders, care o lăasă pe Rayna să-l ghideze, cu un ghiont ușor, din nou înspre hol.

— La urma urmei, cred că a mers destul de bine, spuse Lisabet. Cât timp ne protejează Leif, suntem în siguranță, nu?

— Așa ar trebui, confirmă Ellukka. Dar eu una nu le-aș da niciun motiv să se îndoiască de mine. O fi Leif la conducere, dar e un singur vot din douăzeci și cinci.

În timp ce străbăteau holul, Anders simțea presiunea pericolului ce-i pândeau, dar cel puțin aveau șansa de a rămâne la Drekhelm. Mai câștigaseră niște timp — sau, mai bine spus, Leif le câștigase un pic de timp.

Poate că vor găsi o cale să le intre dragonilor în voie fără să-și trădeze haita. Poate că răspunsul era chiar în focul lui de gheață. Oare dacă își dădea seama cum să-l facă, ar fi putut să-i împiedice pe dragoni și pe lupi să se mai lupte, amenințând că-l va folosi? Le-ar fi oferit asta lui și Raynei un loc sigur în care să trăiască? Se hotărî să mai cumpănească în legătură cu ideea asta.

— Încotro mergem acum? întrebă el când trecură de un colț.

— Mikkel și prietenul nostru Theo sunt în grădini, spuse Ellukka. Hai la ei!

Lui Anders nu-i dădea pace o întrebare, dar nu știa cum să-i dea glas.

— Ellukka, zise el, iar fata privi în spate peste umăr, fără să se oprească. Nu mă așteptam... Ți mulțumesc că ne-ai ținut partea.

Auzi cum spre final îi tremura vocea, la întrebarea nerostită, dar destul de clară: *De ce ai făcut-o?*

Ellukka ridică din umeri, trecând repede peste mulțumirile lui.

— Ești fratele Raynei, spuse ea. Dacă te-ar alunga sau te-ar închide, ea ar face o prostie, și atunci ar trebui să mă implic și în *aia*. Or, am lucruri mai bune de făcut decât să mă bag în vreunul dintre planurile Raynei.

Anders zâmbi discret, chiar când Rayna o înghionti pe Ellukka. Cu o zi înainte se întrebuse dacă, după ce fuseseră despărțiți, Rayna reușise să-și facă prieteni apropiați, așa cum reușise el.

Dar privind la ele două cum stăteau una lângă alta, ghici răspunsul. Din exterior, cele două fete arătau cât se poate de diferit. Rayna avea pielea cafenie și păr negru, cârlionțat, care avea tot timpul tendința

să i se desprindă din codițe. Ellukka era cu un cap mai înaltă decât ea și avea pielea albă ca laptele, cu obraji rozalii și păr blond, perfect împărțit în două cozi care-i cădeau pe deasupra umerilor lați. Era mai bine făcută, mai solidă și mai puternică decât sora lui Anders. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era expresia fermă a gurii.

Dacă Ellukka o plăcea atât de mult pe Rayna, încât să știe de schemele ei nechibzuite și cu toate astea să vrea să-i ia partea, atunci răspunsul la întrebarea lui era da — Rayna își găsisese cu siguranță cel puțin un prieten aici.

Poate va reuși și el să-și facă un prieten. El și Rayna găsiseră mereu o cale de a supraviețui în Holbard, ascunși prin vreun pod sau vreun staul dibuit la întâmplare, zbatându-se pentru a-și asigura hrana și căldura. Se descurcase și la Ulfar, așa cum și ea se descurcase aici. Acum erau din nou împreună, din nou o echipă, și își puteau construi un alt *acasă*.

Dar nu apucă să-și ducă gândul până la capăt, căci Rayna deschise ușa din fața lui și Anders întrezări un loc plin de vegetație, ireal aproape.

Priveliștea de sub ochii lui îi dădu senzația că încă dormea în camera de oaspeți și că tot ce se petrecuse în dimineața aceea fusese un vis.

Se afla într-o peșteră largă, cu o deschizătură ce dădea în afara muntelui, iar dincolo de gura peșterii se ițeau, până hăt departe, stânci întunecate și creste acoperite de zăpadă. Dar nu asta îi atrăsese lui atenția.

În peșteră, pe jos, se întindea o iarbă verde, bogată, și din fiecare colțișor de perete sau tavan creșteau plante. Ferigi lungi ce-și unduiau ușor frunzele în briză, tufișuri dese cu frunze strălucitoare, de un verde-închis, strânse în mănunchiuri, și mici flori violete ce se ițeau cu timiditate în spațiile goale dintre ele. Simțea pe piele un aer la fel de fierbinte ca într-o zi de vară, iar întreaga peșteră era la fel de strălucitoare.

Mikkel stătea chiar în punctul unde peștera se deschidea în munte, capul său cu părul arămiu, dezordonat, aflându-se aproape de capul unui alt băiat — probabil acela era Theo. Avea aceeași piele cafeniu-deschisă ca a Viktoriei — Anders tresări la amintirea prietenei sale — și același păr negru, mătăsos, strâns într-o coadă de cal. Era subțiratic,

dar silueta lui zveltă părea să ascundă un soi de energie cu greu reținută, astfel că, în timp ce vorbeau, se legăna, lăsându-se când pe tălpi, când pe vârfuri.

— Nu-i așa că locul ăsta este incredibil? întrebă Rayna zâmbind, în vreme ce Ellukka se îndrepta spre ceilalți. E pe jumătate invenție mecanică, pe jumătate artefact. Există niște pompe-artefact care preiau căldura din pântecul muntelui, iar pe după plante, ascunse, se află niște tuburi mici prin care curge apa, în timp ce oglinzile de la intrare reflectă lumina înăuntru. Un dragon celebru a creat toate acestea.

— Nu pe toate, spuse Lisabet. Nu și dacă sunt artefacte aici. Sigur a contribuit și un lup.

Rayna ridică din umeri cu indiferență, și între timp ajunseră în dreptul celor doi băieți.

— Ați scăpat de la Adunarea Dragonilor? întrebă Mikkel.

— Cu greu, îi spuse Ellukka.

Acesta făcu un gest de ușurare, ștergându-și parcă fruntea de sudoare.

— Anders, Lisabet, el este Theo, victimă a răpirii și dragon, însă bine, sănătos, după cum puteți vedea.

Theo scoase o mână din buzunar și își mișcă degetele ușor jenat, în semn de salut.

— Ți-a fost teamă? întrebă Anders, simțindu-se imediat rușinat.

Firește că Theo se temuse. Dar probabil nu voia să-i supere pe dragoni recunoscând asta.

— Am fost îngrozit de-a dreptul, spuse Theo vesel. Dar cred că maică-mea știa ce urma să se întâmple. Nu sunt sigur, dar m-a privit cumva când m-au înhățat, iar eu doar... Am citit în ochi ei. Cred că înțelegea de ce erau dragonii acolo, ca și cum știa deja ceva despre familia noastră sau măcar bănuia. După care focul de la grajduri i-a distras atenția.

— Era casa ta? Anders ridică sprâncenele. Cea de la ultimul echinocțiu? Toată lumea a aflat despre asta când a ars.

— A fost un accident, interveni imediat Mikkel.

— Da, chiar a fost, confirmă Theo. Și au scăpat cu toții teferi, au verificat dragonii.

— E un accident destul de grav, sublinie Lisabet.

Rayna, așa cum îi era obiceiul să vorbească repede atunci când voia să schimbe subiectul, o făcu și de data asta.

— Mikkel studiază istorie și știe totul despre grădina asta!

Atenția lui Mikkel fu distrasă, concentrându-se imediat pe istoria locului, într-un mod care îi aminti lui Anders de momentul în care Lisabet punea mâna pe o carte despre ceva interesant.

— A fost creată de o femeie-dragon pe nume Flic, zise el, aruncând o privire înspre grădină. Acum cel puțin cinci sute de ani în urmă, poate chiar mai mult. Este în parte invenție, în parte artefact, în parte... sclipire de geniu. Se spune că avea un har deosebit în ce privește plantele, știind cu exactitate unde le e locul, sau ajutându-le să crească în cele mai neobișnuite cotloane.

— Pe coasta de vest există o cascadă care-i poartă numele, spuse Ellukka. Odată, am fost acolo cu Leif și cu tata. Cresc o mulțime de chestii împrejur și se crede că ea își avea atelierul pe drumul acela, cu mult timp în urmă.

— Ce ore faceți voi? întrebă Lisabet. Au vorbit despre Finskól chiar adineauri, pare un soi de școală.

— O să mergeți la Finskól?

Mikkel părea impresionat, iar Theo, încântat.

Ellukka dădu din cap.

— Erau pe punctul de a vota fie exilul, fie să-i întemnițeze. Leif i-a ales pentru Finskól în ultima clipă, a fost tot ce-a putut să facă.

— Scânteii și solzii! murmură Theo. Înseamnă că n-a mers prea bine.

— Nu prea, confirmă Ellukka, întorcându-se spre cei doi lupi. Suntem doisprezece acum, dacă vă numărăm și pe voi doi. Rayna și cu mine, Theo și Mikkel suntem toți finskólari. Iar Leif este profesorul.

— Dragonii nu au școli mari, precum Academia Ulfar, explică Rayna. Pe cei mai mulți dintre ei îi pregătesc părinții, iar câțiva dragoni conduc școli mici pentru grupuri de elevi aleși de ei. În mare parte, încep să meargă la școală pentru că s-au dovedit a fi pricepuți la ceva anume. Și, firește, Drekleidul conduce întotdeauna Finskól. Saphira și Mylestom, pe care i-ați văzut la Adunarea Dragonilor, au absolvit Finskól anul trecut, iar toți dragonii tineri au făcut eforturi ca aceștia să fie aleși în Adunarea Dragonilor. Drekleidul este singurul care poate hotărî cine ajunge finskól și nimeni nu-i poate anula decizia. Să mergi la Finskól este un semn că vei ajunge cu adevărat cineva.

Anders își simți gura uscată. Ultimul lucru pe care și-l dorea — ultimul lucru pe care și-l putea imagina — era să ajungă cineva. Tot ce voia era un loc sigur unde să trăiască, și nu era nimic mai sigur decât anonimatul.

— Toți cei de la Finskól își aleg singuri domeniul de studiu, urmă Rayna. Sau au motivele lor ca să fie acolo. Leif m-a ales pentru că spune că am o minte ageră și trebuie să-mi aleg domeniul de studiu destul de repede, dar în momentul de față lucrez la abilitățile de scriere și citire.

— Eu învăț despre arta povestirii, spuse Ellukka. Poveștile sunt puternice. Îi pot învăța pe oameni, le pot schimba gândirea, îi pot face să râdă sau să plângă, să-și aducă aminte sau să uite. Iar eu învăț cum să povestesc, dar învăț și cât de multe povești pot.

— Eu fac istorie, zise Mikkel, cu una dintre străbăturile lui. Și e destul de învățat, oho!

— Eu sunt în cercetare, interveni și Theo. Nu sunt aici decât de câteva luni, dar deja știu o mulțime de lucruri. Însemnările sunt toate vraște; de pildă, Mikkel nici măcar nu e sigur de perioada în care a trăit Flic și nici nu-i e ușor să caute. Tatăl Ellukkăi,

Valerius, este arhivist, dar zilele astea își petrece cea mai mare parte din timp cu Adunarea Dragonilor. Așa că acum mă străduiesc mai ales să găsesc o cale de a păstra cât mai bine însemnările, adică să ținem evidența a ceea ce știm și a ceea ce nu știm. După ce s-au mutat dragonii aici, în urma mării bătălii, totul a devenit un talmeș-balmeș. În arhive există depozite pline de artefacte care ar putea conține orice.

Lisabet părea încântată de toate domeniile acestea de studiu, dar Anders era la un pas de leșin. Avea probleme mari cu scrisul și cu cititul, iar în săptămânile petrecute la Ulfar, toate lecțiile i se păreau un chin. Ce avea să facă într-o clasă cu elevi superdotați? Vor descoperi foarte repede că e un intrus. Dar poate că Leif știa deja că el nu era potrivit și-l adusese aici doar ca să-l protejeze. Înțelegea de ce era Rayna acolo — după cum observase și Leif, avea o minte ageră, fiind mereu pregătită cu un plan sau o idee. Ce-i drept, era mai bine s-o ai pe Rayna de partea ta, acolo unde-o puteai vedea, decât în altă parte, creând probleme. Dar pe Anders?

Cu toate acestea, se afla în cel mai sigur loc posibil, și era recunoscător pentru asta. Dacă-și dorea

să refacă focul de gheață, dacă dorea să se protejeze pe sine și pe cei la care ținea, probabil că ar fi putut începe să se analizeze pe *el însuși* la Finskól.

Tinerii dragoni, sau cel puțin Ellukka, Mikkel și Theo păreau suficient de dispuși să-i întâmpine cu bucurie la Drekhelm pe el și pe Lisabet, deși cu oarece prudență. Iar recunoașterea din partea lui Leif era cu siguranță mare lucru.

Entuziasmul lui Lisabet la gândul a tot ce avea să învețe aici o îndemna să-și depășească teama și îngrijorarea, cel puțin pe moment. Acum, că lucrurile intraseră pe un făgaș normal, Anders nu se putea abține să nu se gândească la expresiile de pe fețele prietenilor din haită, în timp ce alergau, și la figurile încruntate ale membrilor Adunării Dragonilor când se holbau la cei doi lupi din mijlocul lor. Oare chiar aveau să fie în siguranță aici? Ce o să se întâmple atunci când Sigrid va începe să folosească Piatra Zăpezii?

Săptămâni întregi, Anders fusese în misiune; mai întâi să intre la Ulfar, apoi să-și dea seama cum s-o găsească pe Rayna și să ajungă la ea. Nu se gândise niciodată că va ajunge la Drekhelm, iar acum trebuia să facă față unei noi provocări — să-și

facă un *acasă* din locul acela. Deocamdată, păstra tăcerea și încerca să afle cât mai multe despre noul lui adăpost, dorindu-și cu disperare să descopere o cale de a merge mai departe.

Reușiseră mereu să supraviețuiască. O vor face și acum.

***

În seara aceea, Anders și Lisabet n-au participat la petrecerea organizată de dragoni cu ocazia echinocțiului. Era una dintre cele mai importante nopți ale anului, atât pentru dragoni, cât și pentru lupi. La echinocțiu, ziua și noaptea erau egale, iar esența magică ce se găsea în natură — esența care le oferea lupilor sulitele de gheață și dragonilor pârjolitori flăcările, care le permitea ambelor grupuri să se transforme — era în cea mai pură formă. Lisabet îi spusese lui Anders că lupii sărbătoreau echinocțiul în tăcere, printr-o noapte de reflecție. Dragonii, pe de altă parte, erau faimoși pentru petrecerile lor.

Leif le trimisese vorbă că era mai bine ca ei doi să rămână în camera lor, în Drekhelm găsindu-se mulți dragoni care încă se îndoiau de cei doi lupi — chiar dacă erau lupii care-i salvaseră în bătălie. Lisabet

era dezamăgită; spunea că pierdeau ocazia unui studiu cultural, dar lui Anders nu-i păsa. Leif avea dreptate: era mai bine să nu iasă în evidență.

Rayna și Ellukka au ajuns în camera lui Anders și a lui Lisabet chiar în clipa în care cei doi lupi începuseră să se gândească la cină, și le-au adus farfuria pline cu mâncare servită la petrecere: pește aburind, bine condimentat, mazăre gătită în unt și morcovi portocalii și galbeni, un vraf de felii de pâine neagră tronând deasupra legumelor. Rayna le-a mai adus și niște prăjituri, un fel de pandișpan preparat cu smântână și acoperit cu glazură cu aromă de portocale.

Ellukka avea panglici roșii împletite în păr, iar cozile Raynei... cozile Raynei dispăruseră. Își tăiasse părul care acum de-abia îi ajungea la umeri, iar buclele se mișcau libere, eliberate din cozi.

— Îți place? spuse ea, întorcând capul, astfel încât Anders să poată vedea mai bine. Ellukka a venit cu ideea, pentru petrecere.

— Îmi...

Nu era prea sigur ce să creadă.

— Arată minunat, spuse el fără să se mai gândească.

Dar o mică parte din el, asupra căreia nu avu timp să cumpănească, avea îndoieli în legătură cu noua tunsoare a surorii lui. Arăta oricum cu totul diferit îmbrăcată în haine de dragon, fără să-și schimbe și figura atât de familiară lui! Și o făcuse doar pentru că-i sugerase Ellukka?

— De unde fac dragonii rost de mâncare? întrebă Lisabet cu gura plină, mâncând deja. Nu poate fi cultivată aici, în munți.

— Facem schimb, spuse Ellukka, așezându-se la marginea patului lui Lisabet; Rayna se așază și ea pe patul lui Anders. Firește, oamenii cu care facem schimb nu știu că suntem dragoni. Și avem și ferme. Cele mai multe sunt conduse de oameni ai căror părinți au fost dragoni, dar care nu au reușit să se transforme și ei. Nu-i deranjează să trăiască departe de munți, dar, desigur, nu sunt nevoiți să părăsească comunitatea. Au ferme în Ținutul de Sus și corăbii cu echipaje care pleacă din Portul Tylerd și Portul Alcher. Portocalele sunt cultivate în sere, lângă Portul Baernor, în sud-vest. La fel ca noi, își trăiesc viața așa cum le-a fost sortit.

Anders își înfulecă repede mâncarea, străduindu-se să savureze fiecare înghițitură, dar îi era

așa de foame că nu reușea să înghită mai încet. Era ca și cum trupul său încă se recupera după ce aruncase focul de gheață cu o zi înainte. Cu un zâmbet șăgalnic, Rayna rupse în două prăjitura ei cu portocale și puse jumătate pe farfuria lui.

— Adunarea Dragonilor a ținut toată ziua? întrebă Lisabet.

— Toată ziua, confirmă Ellukka. Douăzeci și cinci de oameni într-un consiliu e un număr destul de mare, mai ales atunci când fiecare are câte ceva de spus.

— Și *toți* dragonii țin cu tot dinadinsul să spună ceva, interveni Rayna. Durează la nesfârșit.

— Chiar și acum, când Piatra Zăpezii se află deja în mâinile Lupoaiței Alfa, tot nu se grăbesc, spuse Ellukka. Se tot dau de ceasul morții să ghicească ce și-a pus ea în gând.

Anders și Lisabet se priviră în grabă — încă nu recunoscuseră față de nimeni că Sigrid era mama lui Lisabet, iar Anders se simțea un pic vinovat. La urma urmei, și el fusese furios când Lisabet îi ascunsese acest lucru. Dar, în același timp, nu aveau de ce să le ofere dragonilor încă un motiv în plus să

se îndoiască de ei. Anders începea să priceapă de ce fusese Lisabet nevoită să-l mintă.

— Cum e petrecerea? întrebă el repede, când crezu că Ellukka surprinsese acel schimb de priviri.

Rayna și Ellukka se priviră una pe alta. Rayna ridică din sprâncene, iar Ellukka izbucni în râs.

— Vrei să vezi? întrebă ea. Există un locșor secret din care poți să vezi Sala Mare fără să te știe nimeni. Uneori merg și eu acolo să-i spionez și încerc să-mi dau seama dacă tata o să se oprească vreodată din pălăvrăgit. Dar să nu spuneți nimănui despre asta.

— Promitem! îi făgădui Anders.

Cinci minute mai târziu terminară de mâncat și dădură zor pe holurile din Drekhelm, strecurându-se pe o ușă laterală dincolo de care se afla o scară în spirală, îngustă, cioplită în piatră. De abia încăpea un copil de doisprezece ani, așa că era greu de imaginat cum ar fi putut să urce pe acolo un adult.

Sus era o stâncă mică pe care se înghesuiră toți patru, asemenea unei haite de lupi ce se așeza la odihnă peste noapte: înghesușiți unul în altul și unul *peste* altul.

— Intru eu prima, șopti Ellukka, zâmbind larg. Sunt mai mare decât voi, v-aș strivi pe toți. Pe urmă intră Anders, el e cel mai mare după mine.

Fata se târi în cotlonul acela, Anders o urmă și se așează lângă ea, iar Rayna și Lisabet se strecurară în urma lor, urcându-li-se în cârcă. În piatră era o gaură prin care se vedea Sala Mare, o gaură acoperită cu gratii subțiri de metal.

— Ei cred că asta e o aerisire, spuse Ellukka.

— Aș vrea eu, murmură Rayna, încercând să-și găsească o poziție confortabilă și îngânând o scuză când îl lovi pe Anders cu cotul în spinare.

Dar lui nu-i păsa. Avea privirea ațintită pe scena de jos. Ușile duble, uriașe, erau deschise, iar prin ele se vedea cerul nopții. În Sala Mare era un foc de tabără, iar în capătul mesei lungi a Adunării Dragonilor stăteau muzicanții care cântau cât îi țineau puterile la chitare, la viori și la tobe.

Dragonii aveau toți formă umană, unii dansau în jurul focului, iar alții discutau în grupulețe, mâncând și bând. Energia din încăpere avea ceva feroce, de parcă teama lor legată de Piatra Zăpezii sau de un posibil atac al lupilor îi împingea să dea o petrecere mai mare, mai zgomotoasă și mai animată. Anders

nu putea să-și explice de ce, dar simțea într-un fel că siluetele de jos strigau, cântau și dansau mai sălbatic decât de obicei, pentru a-și sfida teama.

Într-un fel, era ca dansul la care asistase la sfârșitul anului pe străzile din Holbard. Într-un alt fel însă, totul, de la munții ce se întrezăreau printre uși la culorile strălucitoare ale hainelor din sala de jos, numeroasele rochii, tunici și mantii roșii — culoare de dragon, una rar văzută în oraș —, totul părea complet străin.

Dar un lucru era sigur — așa cum lupii formau o haită, și dragonii din sala de jos erau legați unul de celălalt. Aceasta era casa lor, iar împreună formau o familie. Se deslușea din felul în care sărbătoreau împreună și își strângeau mâinile.

Anders se simți trist gândindu-se la Holbard, la Ulfar, unde colegii săi încă-și oblojeau rănile. Își dorea să fi existat o cale prin care să le spună că nu asta își dorise. Că tot ce urmărise era un loc sigur pentru el și surioara lui. Simți căldura corpului Raynei lângă el și, deși nu știa dacă va putea vreodată să facă parte din familia pe care o vedea dansând sub ochii lui, cu ea și cu Lisabet alături, spera să-și găsească locul aici.